

Tre Juleaftener.

af
A. BOLLMAR.

(Fortset.)

Fru Randel vilde altsaa stutte til Jylland, hun vilde arbeide og lide for at erstatte Børnene deres Fader og opfylde hans Ønsker for dem.

Paasken kom sent dette Aar, Foraaret havde allerede for længe siden holdt sit Indtog for at smykke Jorden til den nye Fæst. Først kom det med stærke Storme for at blæse hvert Smaat og hver Jætt på bort, og da nogle gjorde haardnakket Modstand, forsøgte det at gaa midlere frem, det ledede for de haarde Jættapper med varme Solstråler, saa at de tilsidst rørte herover, brast i Taarer og forsvandt. Saa bredte det et grønt Tæppe over den endnu forfrosne Jord, som til Tak smykkede sig med blåe Martsvioletter, hvide Wintergækker og gule Stjerneblomster. Blomsterne knejdede med Hovederne, og den blåe Himmel smilede ned til dem, — men de gamle, høje Træer saa endnu i dgs Winterføn, Blomsterne rystede paa deres smaa Hoveder og flammede dem ud:

"Aa, I Syjsjovene kunne I ikke snart vaagne?"

Saa sit Træerne rigtig Stræk i Livet, de flammede sig og blev helt røde af Glæde, og da Blomsterne stadig drillede og drillede, havde de en Dag helt gemt deres Angst, — der saa et lysgriint Lys over dem. Og næste Morgen kiggede et næsvigt, grønt lille Blad frem under Sivret, angst og bange vilde det hurtig trække sig tilbage, men saa saa det ved Siden af sig en ligesaa drøgt lille Søster, og der en og atter en! Saa blev der en Hilsen og en Tale, de højede sig mod hinanden og kysede hinanden paa den friske Mund, alt medens de havde saa meget at fortælle hinanden, at folk, der gik i Stoven, begynde at tale om "Sujen i Stoven" og lignende. Men fuglene fortsat bedre Bladernes Sprog, de kom flyvende for at bygge deres Reder; jublende hilte de de gamle Træer og de unge Blad, glad lovrede de, lyttede efter at være hjemme, og Blomsterne berude hørte andægtigt paa deres Sang og nikkede:

"Ja, ja!"

Nu kunde Paasken komme, thi alt var beredt. Og saa i Skovriderbølgen var alt rede, Gardinerne for Vinduerne var allerede for længe siden tagne ned, saa at Eggetærnerne lange Ørene ubindret kunde kigge ind gennem Vinduerne, gennem hvulke de kun saa tomme, øde Værelser. Udenfor Døren holdt en Fragtvogn, den skulde bringe Fru Randels Gjæstebud, hende selv og Børnene til det nye hjem, 35 Mile herfra. Den Gang var der kun saa Jernbaner, og hverken Randels nuværende eller fremtidige hjem berøres af en saadan, derfor var det bedst at leje en Vogn i Omegnen til at transportere Bøghaven; selv kunde de være kommen hurtigere ved at tage Postvognen, men hvorfor skulde de strænge sig? Der var jo ingen, som ventede paa dem. Det var bedre og billigere at køre sammen med Tøjet; Børnene glædede sig til Forandringen at køre flere Dage i Træk, medens den flakkes Moder saa mærk og bedrøvet ud, og kag det mørke Udseende bankede et Hjerte i en usigelig Smerte.

Den sidste Dag i det kære, hjemlige Hus var kommen, der var meget at gøre for Fru Randel. Hvilken Velsignelse Arbejde, der skal og maa gøres, er for et bekymret Hjerte og nedtrykt Sind, ved hun den, som har erfare det og næppe en Wang den; thi hvorfor et jaadant nedbuvungent Arbejde har bevaeret os, vde vi ikke, ane det næppe, det skulle vi først erfare heretter. — Fru Randel var sjaadet tidlig op, Sønnen var sjet fra hendes trætte Øjne; saa havde hun klædt Børnene paa, indtil Vognen holdt for Døren, og der skulde begynde at læsses. Kun den trofaste Gottlieb hjalp hende, at anden hjælp havde hun frabedt sig. Sykkelt for Stykke af Møblerne bære ud; Sorgen var nær ved at overmande hende, naar hun tænkte paa, under hvulke tidlige lykkelige Forhold de vare flygtede herind. Men hun havde ikke Tid til at sørge, hun maatte se efter at det alt blev passet godt, en af Søngene skulde stilles i Stedet, a Børn ne kunde sove dert i Natten, Søfaen skulde bindes godt fast foran, den skulde tjene til Sæde for hele Familien. — Nu var endelig alt læstet paa og ordnet, saa bandtes det fast og dækkedes med Lerred, og Kuffen mente stolt at det var et smukt Læs. Men Blomsterne, der vare voksende op sammen med Huset og Lykke og glade saa godt som Menneffene havde før, et over dens Undergang, — de vare glemte.

"Moder, Blomsterne, dem maa vi dog have med os," raabte lille Gertrud ivrigt og kom slæbende med en stor Myrte.

"Der er ingen Plads til dem, vi maa lade dem blive," svarede Moderen.

Gertrud saa bedrøvet ud. "Men denne Myrte maa vi dog have med os, ikke sandt, Moder?"

"Lad mig have Fred og gaa, Barn, du kan da nok se, at vi ikke have mere Plads."

"Men Fader holdt saa meget af denne Myrte og vandede den selv."

Det hjalp. Moderens strenge Træk blev mildere.

"Saa skal jeg tage den paa Skødet."

"Det er ikke nødvendigt," mente Jürgens, Kuffen, "de kunne staa i Foderkassen under Vognen."

Og nu fik alle alene Morten, men ogsaa de andre Blomster Plads i Foderkassen, kun en højstammet Røse blev tilbage.

"Den skal Fader have," sagde Fru Randel sagte.

Trods flittigt Arbejde var det dog blevet Eftermiddag, før alt var passet og færdigt.

"Saa, Jürgens, nu kan De godt begynde at køre, det gaar jo langsomt, før De kommer ud paa Landvejen. Jeg gaar med Børnene gennem Stoven og over Markerne, derved sparer jeg godt to Mil, saa træffes vi i Aften i Zimmetrode."

Og nu var hun alene, alene med Børnene og den trofaste Gottlieb. Endnu en Gang gik hun gennem Huset, hvor de tomme, bare Vægge stræbte paa hende. Da var Søvnestofet, der havde hendes Børns Væggemaleri, dte lille Bærelse kunde fortælle om mange lykkelige Tider; her i Kuffen havde hun købt og slet flittigt og glad, og over denne Dørtærstel havde hendes Mand baaren hende, da han førte hende som sin unge Hustru ind i det lille hjem. I

Dag maatte hun gaa ene, i Dag var der ingen stærk Arm, som var hendes, — hun vilde græde; men saa lykkedes hun med Bitterhed mod ham, der havde trykket Engelens Tornekroge paa hendes Hoved; ja Hadet er ogsaa stærkt og giver Kraft, — hun kastede et sidste Blik i de kære Værelser og gik saa ud med sorte Strid.

Men udenfor hilste de Træer hende, som hendes Mand havde plantet, og hvis Frugter hun ofte havde plukket; Tyras sprang glad op ad hende, og Gedebukken brøgede i Stalden.

"Gottlieb," sagde hun, og hendes Stemme lød noget usikkert, "plej Dyrene og paa Træerne godt, før for at de ikke komme til Skade, men at den nye Skovridet sørger ordentlig for dem."

Gottlieb nikkede, han, som havde kendt Opffen her i dette Hus, forstod ogsaa bedst den nuværende Sorg.

"Kom nu, Børn," sagde Fru Randel, "sig nu Farvel til alt; thi vi maa gaa."

Hadde hun haft nogen, hun kunde støtte sig til, var hun sikkert falden helt sammen; men hun havde ingen, det vidste hun, derfor holdt hun sig oppe som en Støtte for sine flakkes Børn.

"Kom nu, Børn," gentog hun, "tag Rosentræet, saa gaa vi ud til Fader!"

Wilhelm og Gertrud afdød. De sidste Dages Trøst havde været noget nyt for dem, som de syntes ganske godt om, selv om de græd, da de kysede og omfavnede. Gøden og Foraaret for sidste Dag; men Barnetærner lærtes snart. — De tog Rosentræet og lød i Forvejen for Moderen, som kom bag efter med de sidste Hænder.

Nu var den sværeste Afrejd forbi, for sidste Gang havde Fru Randel fæstet paa sin Mand's Grav; — thi det var næppe muligt, at hun nogeninde kom hertil. Hadde hun bedt det? Hadde hun tilkæmpet sig Kraft fra oven til sit fremtidige Liv? — Der var nok kommen Did over hendes Læber, hun havde vel forsøgt at fremkalle en Bøn, hun kunde udenad, men Sorgen kom over hende, og Ordene bleve til Graad. Børnene bleve forstakkede herover og trak hende tilsidt bort fra det Sted, som gemte hendes kæreste.

I Zimmerrode traf de Vognen. Deres Vej førte mod Ost, foran dem laa en graa Himmel, bag ved dem gik Solen pirpurfarvet ned, sorgfuldene alt. Saa smuk saa gulden havde deres Fortid været, indtil det frygteleige Uvejr traf sammen paa deres Livshimmel, som med et eneste stærkt Lyn omslægede hendes Dulle, medens nu Fremtiden laa graa og farveløs foran hende, — og hun kendte ikke den Haand, som overstrøede Himmelmællen med de venlige Stjerner og førte en nu, hertil Morgen frem.

Lad os følge de rejssende paa Røstebæn, som vel nok varedes seks Dage. Om Natten spændtes fra i en eller anden Landsby, og naar der ikke var noget Herberg at finde, for Moderen og Børnene i Vognen, og hun, som gør Luften mild for Dyrene, der gaa ude, gav ogsaa den flakkes Enke og de faderløse milde Nætter, som ikke gjorde dem Støve. Og om Dagen, — ja den var drøgt! Hadde der ikke været den triste Marskag til Rejsen, kunde den være bleven en fornøjelig Tur. Moderen sad foran paa Søfaen og strillede; naar det var godt Vej, lød Børnene ved Siden af Vognen og plukkede Blomsterne, der stod langs med Vejen; naar de da havde Fortællingerne fulde, og de smaa Ben vare trætte, krøb de atter op paa Vognen og bandt Kuffen af Blomsterne, som de pyntede Moderen, Kuffen og Hæstene med. Disse fandt sig gerne i det; men Moderen skændte, fordi de kunde være saa glade og finde paa saadanne Rarestregere; de slog saa flammilue Dæner ned, som om de havde begaaet en stor Uret.

Om Middagen fik Hæstene Foder i en eller anden Landsby, medens de rejsende hyskede sig ved nogen varm Mad; Koffen togtes under Væg, naar de kom gennem en Skov; Børnene samlede tørre Røstle, saa at en klar Gid snart blusede op, og den vedværende Drik var snart færdig. Men til sidst lænates de dog efter Maalet for deres Rejse; det som i Begyndelsen var en Glæde, blev nu til en Byrde, og selv Fru Randels Hjerte bankede stærkere om end ikke af Glæde, da Egnen efterhaanden blev bekendt for hende; da de slanke Røstleerne hævdede sig for hendes Blik, da hun kendte de gamle velkendte Buske. Børnene jublede højt og beformede Moderen med Spørgsmaal uden at lægge Hundterlig Mærke til, at de intet Svær fik. Endnu en Om-drejsning — saa laa Øgens Bort foran dem, og Vognen rumlede paa Gadernes Stenbro. Fru Randel sad længe aas. Men de lige, jævne Veje nu vare til Ende for hende og hun for Fremtiden skulde vandre henad haarde, slænde Stier? Da begynde Klokkerne at ringe, — hun tænkte sig om, hvulken Dag det var, og hvorfor Klokkerne ringede saa højtideligt? Var det til Begravelse eller Bryllup? Betød det Glæde eller Sorg? Klokkelyden lød højtidelig, alvorlig og dog mildt lød Tonerne ind i den flakkes Kvinde's Sjæl. — Det var Lørdag i Dag, en stille Søndag, en Helligaften, og Klokkerne ringede Paaskefesten, vor Herrens Jesu Kristi Opstandelsesfest, ind.

IV.

I bundte Kæder et Stuk om frem,
Det længtes bort fra den kolde Aare;
Bil ej en Solstråle naa bedes Ørene
Og varme mildt dag de stumte Mure?

Thi ellers maa det langs Jorden gaa,
Et Blomster far det vel aldrig komme,
D. Sol, jeg, beger dig, sin dog paa
Det lille Stuk, før det's Lid er omme.

Har Gud dig givet en Nomsk saa fin,
Saa lad den leve i Kus og Varme;
Et tal den indolig sig smukt og rigt,
Saa lad din Kærlighed den omarme.

O, uden Kærlighed, intet Liv;
O, uden Kærlighed, intet Smerte;
Derfor din Kærlighed elskomieu giv,
Ja, varm den op ved dit varme Hjerte.

Mere end ti Aar ere gaaede, siden Skovriderenken Dorthea Randel stopte til Høllburg med sine Børn; denne Tid er ikke gaaet forbi uden over dem. Wilhelm er vokset høj og slank, han har sin Faders Træk, uden indtil at have udvift hans ærlige, redelige Karakter. Af den selskaarige Gertrud er blev en smuk, ung Pige, hvis for det meste alvorlige, udtryksfulde Ansigt synes end mørkere ved de

førte Flekninger, som omgive det. Tiden behøvede ikke at farve Fru Randels Haar graat; thi Sorg og Fortvivlelse havde længe før Tiden graaet det i en Nat, og siden hin Nat havde Arbejde og Røse været hendes Del; men Møjen er ikke bleven hende fær, Arbejdet ikke kosteligt, hendes Liv har været en uafbrudt Stræben, og Kampen en Stræben uden Glæde, en Kamp uden Sejr.

Da hun hin Paaskeferdag drog ind i Høllburg, lykkedes det hende straks at saa en venlig Kærlighedslyst, der netop ventede paa nogle Beboere. Tre Bærelser og Køkken var, hvad Enken sagte og fandt. Paaskeferdagen brugte hun til at sætte alt i Orden. — Saa gjaldt det at saa Indtægter og Udgifter til at balancere, et temmelig vanskeligt Arbejde. Hvert Aar skulde hun jo have 100 Daler af Øveren, dertil kom 30, kun for Djebliffet rjode, — det var hele hendes Rigdom! Saa Udgifterne: 40 Daler skulde hun betale i Husleje, 25 Daler var ikke formøget til Brandief og Lyk Muret rundt, Skolepengene for Wilhelm og Gertrud beløb sig til 30 Daler, hun kunde nok have faaet et af Børnene frit i Væjshusstolen, men der lærte de kun daarligh, og saa vel hendes Mon's Dnske som Tanten om Fremtiden gjorde det pssigt, at Børnene lærte saa meget som muligt, derfor meldte hun dem trøstigt ind i Øgens bedste Stoler, idet hun tænkte:

"Jeg vil arbejde jaalænge, jeg kan, blot Børnene kunne lære noget godt."

Ja, hun maatte ogsaa arbejde og det arbejde haardt; vi have jet, at der alt var lagt Beslag paa 95 Daler, de tiloversbleve 5 slog næppe til til Skolebøger, selv om hun løbte gamle, saa var der intet tilovers til Føde og Klæder. — Dog noget var der, — to flittige Hænder, der ikke vare vante til at ligge i Skødet uden at bestille noget. Fru Randel bekenbtgjorde i Rosen, at hun tog mod fint Tøj til Væst og Strygning, ligesom hun pyntede og satte Kapper og Kofjurer op for Damerne. Snart kom en saa en anden Dame, der var i Besiddelse af flere Benge end Jid og bragte hende Kraver, Manichetter, Kapper og lignende til at væste og stryge. Herfoborne i Høllburg sendte deres Piger med hvide Skjorter og hvide Mollskjoler end til den flittige Enke, og da de laa, at de fik det hvidt og smukt tilbage, og hun heller ikke var for dyr, som de stadig igen og glædede sig over at se deres Glædelse paa den grønne Hegeblads, hvor Wilhelm og Gertrud gik og vandede dem. Men Fru Randel var glad over, at hun havde fundet denne Ghverusk-ftide; hun havde altid saa mange Benge, hun kunde bruge, selv om hun ikke kunde spare noget; hvad der tjentes den ene Dag spijtes af den næste, de levede af Hønden og i Munden, men de vare tilfredse.

"Naar jeg kun kan blive ved at være rast," plejede Fru Randel at si, "saa kommer jeg nok over de svære Aar, i hvulke Børnene koste meget og intet kunne fortjene." Saaledes vare Aarene gaaede stille og fredelige for Randels, den ene Dag ganske som den anden. Moderen stod tidlig op om Morgenen og arbejdede saa flittigt hele Dagen, det samme holdt hun Børnene til, de fik flittigt i Skole, og Dagen gik jaalædets hurtig med travlt Arbejde. Om Aftenen lærte Wilhelm og Gertrud deres Sektier, medens Moderen lappede eller syede Kapper, noget Gertrud kunde hjælpe til med, og fortjeneste derved mangen Stilling. Fru Randel havde ikke Omgang med nogen, Børnene lige saa lidt, saa at den ene Dag var lige saa ensformig som den anden. Om Søndagen fik de ubertidben i Kirke, undertiden om Eftermiddagen ud i Stoven eller paa Markerne. Moderen sørgede trøstigt for sine Børn, hun arbejdede Dag og Nat for dem, hun elskede dem mere end andre, ja hun elskede egentlig ingen andre, — og til Trods herfor var ofte det Solstik, der stinnede ind ad Vinduet, det eneste, som var at finde i den lille Volig.

Klæggde vi saa i Dag et Besøg i den lave Entebolig, je vi, at alt er propert og rent, der er intet Stovgraa at optage, alt er i Orden og bygeligt. Dog ju, her i Selskaberne kan ses en Stavojse, alt saa saa rent og fejlfrit ud, før Solen stinnede. Og Fru Randel har tidt og ofte ærgret sig over denne Svøbans, hun har mangen en Gang forsøgt at jage den ud af Vinduet, — men forgæves. Som smaa drilagtige Troldre smuttede Svøbet bort mellem Fingrene paa hende; Solen havde fremkaldt Svøbet, naar det derfor saa den, lunde det ikke lade være at danse. Men det er ogsaa det eneste, som ubdrager sig Fru Randels strenge Kommando. Uret differ meget samvittighedsfuldt, Blomsterne staa lige som Vinde i Vinduet, Gertrud ser flittigt og ivrigt, og Wilhelm læser ligesaa flittigt i sin Bog, — eller toge vi fejl af ham? Hans Øjne løbe omkring alle Vegne, undtagen netop i Vognen, nu lukker han den endda, rejser sig og siger:

"Bort med Vognen, det er paa høje Tid, at jeg kommer ud paa Landet; thi jeg har ikke nogen Øyst til den megen Læsning."

Og Wilhelm ralte og strakte sin dovne Skikkelse som en, der har arbejdet rigtig strengt og haardt, og dog havde han næppe haft Vogen i Hønden en halv Time. Han vilde være Statsfonon, og om saa Dage skulde han ombytte de teoretiske Studier med praktiske og paa et Guds lære alt, hvad der kommer sig for en dugtig Landmand. Hans Moder var ganske enig med ham i Valget af hans Livsvalg; men hvorfor dvælede hendes Blik saa bekymret ved den kære Sø? Adskillelsen fra ham lunde næppe give Antledning dertil; thi Godbet, hvor han skulde lægge, saa ikke saa langt fra Høllburg, saa at han sandsynligvis vilde saa ham at se flere Gange om Ugen; hvad var det da, som gjorde hende urolig? Det var Sønnens Velsindighed, der mere og mere kom for Dagen. Alt, som forekom hende alvorligt, — alvorligt Arbejde, alvorlige Fortærelser, — fandt han delbetigt, alt, hvad der krævede en fortal Opmærksomhed, ledede ham og trættede ham. Han havde Høng til Fornøjelse, til unyttig og skæfalsk Driver omkring, ligesom Omgangen med fl re unge paa hans Alder gjorde, at han kom til at affty og hade regelmæssig Arbejde og flittig Læsning. Og dog kunde man ikke blive vred paa den friske, glade Yngling, der saa saa fækt og frejdigt ud i Verden, ja hans Velsindighed syntes næsten at have en vis Verditigelse, naar han foresværedes den paa sin livlige, elastiske Maade. Alligevel kunde Moderen, som næsten regnede et Djeblisk hvile for en Farbrødelse, ikke synes om hans Væsen.

"Naar jeg først kommer ud paa Landet," vedblev Wilhelm lærde, "sør jeg ligesom hin Okonom, der stod op Klofken ni, spiste Brodsk, læste Avis indtil Middag, saa havde han hele Eftermiddagen for sig selv."

"Sig dog ikke saadant barn Snak, Wilhelm! Husk paa at du er antaget frit paa Egegaard som den Betingselse, at du arbejder flittigt fra Morgen til Aften."

"Aa, tag ikke saadant paa Vej, lille Moder," svarede Wilhelm noget forargelig. "Jeg skal nok gøre min Pligt, ogsaa uden dine Formaning. Gertrud," sagde han, pludselig vendende sig mod Søsteren, "læg dit Arbejde til Side og gaa en Tur med mig."

Gertrud mumlede noget om ikke at have Tid. "Nej, du har aldrig Tid til at gøre noget for mig!" udbrød Wilhelm heftigt. "Det er den gamle Historie! Men til at gaa op til Justitsraadinden har du altid Tid; nu, jeg skal ikke forlure dig," og før Gertrud kunde svare, havde han taget sin Pige og var ude af Døren.

Han havde ikke helt Ret. Gertruds Kærlighed og Liv, Hjerte og Tanker vare ikke i den lille Stue hos Moderen og Broderen, hun levede kun for de fremmede, fornemme Folk, som hendes Moder sagde noget forargeligt. — I de sidste Maanedere havde der i samme Hus som Randels boet en Justitsraad med sin Hustru og sine Børn. Der var naturligvis ikke Tale om Omgang mellem disse to Familier; men Vogn og sygelig som Justitsraadinden oar, lagde hun snart Beslag paa Fru Randels Duetighed, hvorved hun ogsaa fik Lejlighed til at se Gertrud. Denne var bleven en høj, smuk Pige, i disse to Egenstaber var hun maalkt en Del forud for sine jævnaldrende, ellers var hun en ganske almindelig ung Pige, som de fleste ere, venlig og foretoms-mende, Tanken var rettet paa de vrede Ting, behagelig, — med Vægærighed saa hun paa de riges Klædebrag og efterabede denne, den ene Dag haaret sat i en grøft Knude, den næste Dag i Flekninger, fornøjelseslig, — misundelig paa dem, der kunde nyde Livet, henlevende Dagen tankeløs, ikke tilfreds med, at hver Dag havde nok i sin Plage, den maatte hellere balt sin Fornøjelse, — hun levede uden høiere Maal, som Tusinder af andre unge Piger, der tilbringe deres Ungdoms Foraarsdage med at jage efter en broget Sommerflugt, der har mttet af Sørenheden, naar de først have faaet sat paa den, — Gertrud var vel ikke mere forsængelig og nydelsselig end andre, ja hun havde endog noget forud for de fleste unge Piger, hun var flittig og hustig, — taltet være hendes troiaale Moder.

Der gives Kvinder i Verden, der vel ere gamle af Aar og Erfaring; men hvis Hjertes trods de graa Haar ere veds blevene at være ungdommelige. De have ikke glemt, at deres Hjerte ikke altid slog saa rolig som nu, de se ikke med Misundelse paa de yngre Slægter, forlange ikke heller, at der skal sidde gamle Hoveder paa unge Skuldre; men de se med Sorg deres egne Taaligheder gaa igen hos de unge; det smertes dem, at de unge Piger ogsaa jage efter et Maal, som de vide kun er bebrugerisk. Disse Kvinders Ønst er, at gøre de unge omkring dem opmærksom for alt det Skønne paa Jorden, vise dem det taalighe i deres Føgen eller Lykken, der hvor de søge den; de vilde opdne og begejstre dem for alt edelt og skønt. Og ubertidben er der blandt saadanne Kvinder ogsaa en eller flere, der vil række Hønden opad og vise dem den Gud, der i evig Kærlighed og Trofasthed ser ned paa Jordkloden, en, der vil fortælle de unge om det evige Liv, der bliver, naar alt andet forgaar, fortælle dem om en Herlighed, mod hvulken al Jordens maa blegne. — Det er en Kvinde's Arbejde, en ægte Kvinde's Værning, og finder du en saadan, der udøver dette Arbejde paa rette Maade, saa se ikke paa den Dragt, hun bærer, men hør dig for hende; thi hun er en Herrens Tjenester.

Saaledes var netop Justitsraadinden, vi før talte om. Hun elskede Gertruds Sjæl og beklagede den flakkes Pige; hun saa snart, at hendes mørke, strenge Moder ikke var nogen Sjette for hende i aandelig Henfæende. Gertruds Sjæl skulde tilhøre Herren, — men hun var lang, langt borte fra ham. Justitsraadinden lagde ikke særlig Vægt paa stærke Følelser og pludselige Om- og Tilbagevendelser, hun mente, at Herren som, hvis der i en Kvinde's Hjerte, i den stille, sagte Sulen. — Hun sagte først at vinde Gertruds Kærlighed, — og det var ikke vanskeligt. Det imigrede den fottige Pige, at denne fornemme Dame var saa venlig mod hende; Fru Randel var paa sin Vis ogsaa tilfreds hermed; thi Justitsraadinden bestilte mange fine Gaandarbejder hos Gertrud, og hun betalte godt.

Gertrud kom ogsaa ubertidben op til hende, hvorved hun fik Lejlighed til at se hendes kære, milde Væsen med sin Hæstetælle, mod sine Børn, mod Tjenesestoffene, ja mod hende selv. Der var ingen heftig Opførsel og Skælden, men dog fuldt alvor lige over for det urigtige. Og hvor hun elskedes af alle! Den, som havde noget gladeligt at fortælle eller noget bedrøvetligt at klage over, kom først til hende; hun ledede Børnens Lege, hun skrev Digte til sine Slægtninge ved enhver Lejlighed. Ingen Fødselsdag og ingen Børnedaar for ikke at tale om Bryllup lunde fejres uden hende. Hun var glad med de glade og gift gerne ind i hvert Sorgens hjem, hun kendte; hun kunde tale med de dannde om Kunst og Litteratur, som havde hun aldrig beskæftiget sig med andet, og hun kunde staa ved Siden af Fru Randels Vælfærd og tale om Valf og Husboldning saa fornuftigt, at selv denne dugtige Kone mærkede, at hun var fuldstandig hjemme paa dette Omraade.

Alt dette saa Gertrud, og uvilkkaarlig anstillede hun Sammenligning mellem sin Moder og Justitsraadinden, og denne soldt ud til Gæmt for den sidste. Gertrud var i den Alder, i hvulken man sovermer; hun beundrede, hun elskede Justitsraadinden, hun sværmuede for hende. Denne saa med Sorg, hvorledes hun mere og mere blev fremmed for sin egen Moder, selv om hun ikke lunde skjule for sig selv, at der aldrig havde været noget inderligt Vaand mellem dem. Hun holdt ogsaa meget af Barnet, men kun for et høiere Maals Skyld; hun elskede Gertruds Sjæl.

"O, her, væk du hende op til et nyt Liv i dig, og gib hende saa tilbage til sin Moder," bad hun ofte. Derfor taalte hun Gertruds Kærlighed og Omhed, der egentlig ofte var en Byrde for hende. Mange ædle Menneker have funnet taale, at de kun flere elskede lidet for Jesu Skyld, — skulle vi ikke letræde os for ogsaa for hans Skyld at tage mod Kærlighed af os fremmede, ligegyldige Menneker?

(Fortætt.)

Uglestanden indeholder en tredobbel Opdragsse: først Uglestofferne indbyrdes, Manden Hustruen og Hustruen Manden; dernæst opdrager Forældrene Børnene, og slutelig opdrages Forældrene ved Børnene. — (Seiler.)